

TORNAI JÓZSEF

Epilógus

*Öreg fává nyúltam,
köszönöm, istenek!
Gyerekmód gyanútlan:
nem tudtam, mit merek.*

*Élemedett fámnak
minden ága más-más:
jöhet meg csodálbat
az irigy pillantás.*

*Mondják éretlennek
kigyóagy-kétkedők:
lombja értelem lett,
mire boglyasra nőtt.*

*Amit én tanultam
titkosan ősz fámtól,
elődök oltatlan
csillag-magasán szól.*

*Zúg a fa, ballgatom
(nem ám álszerényen!):
örök Parnasszuson
örök teremtményem.*

A teremtés ablakában

*Az egymás utáni
szörnyek vonulása
és semmi más,*

*a csillagokkal szeretkező,
egyetlen vers
a végtelen verse,
a balálon-túli életmű:*

*paradicsommadár
a teremtés ablakában.*